

Księga Daniela - Numer czterdzieści

Paweł

Jeff Pippenger

2024-01-04

Pierwszy rozdział Księgi Daniela, zestawiony z rozdziałem czwartym, przedstawia historię pierwszego i drugiego anioła z lat 1798–1844. W tym okresie Księga Daniela została odpieczętowana, a częścią, która została odpieczętowana, były rozdziały siódmy, ósmy i dziewiąty. Zgodnie z zasadą „linia za linią” rozdziały pierwszy, czwarty, a następnie siódmy–dziewiąty ilustrują historię ruchu millerowskiego pierwszego anioła.

W tamtym okresie (1798–1844) ustanowiono podstawowe prawdy adwentyzmu, a ostatecznie zostały one przedstawione na pionierskiej tablicy z 1843 roku. Na tablicy znajduje się posąg Nabuchodonozora z 2. rozdziału Księgi Daniela. Na tablicy są wizje z 7. i 8. rozdziału Księgi Daniela. „Ustawiczna” z 8. rozdziału jest tam przedstawiona, podobnie jak „siedem czasów” z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej. Są tam trzy Biada islamu, przedstawione w 9. rozdziale Apokalipsy. Bóg wielokrotnie uprzedzał, że te podstawowe prawdy zostaną zaatakowane.

Niech ci, którzy stoją jako Boży strażnicy na murach Syjonu, będą ludźmi, którzy potrafią dostrzegać niebezpieczeństwa zagrażające ludowi — ludźmi, którzy potrafią odróżnić prawdę od błędu, sprawiedliwość od niesprawiedliwości.

„Nadeszło ostrzeżenie: Nie wolno dopuścić do niczego, co zachwieje fundamentem wiary, na którym budujemy od chwili, gdy poselstwo nadeszło w latach 1842, 1843 i 1844. Byłam w tym poselstwie i odtąd stoję przed światem, wierna światłu, które Bóg nam dał. Nie zamierzamy schodzić z platformy, na której nasze stopy zostały postawione, gdy dzień po dniu szukaliśmy Pana w gorliwej modlitwie, prosząc o światło. Czy myślicie, że mogłabym porzucić światło, które Bóg mi dał? Ma być jak Skała Wieków. Od chwili, gdy mi je dano, prowadzi mnie.”
Review and Herald, 14 kwietnia 1903.

Praca człowieka z miotłą, która ma zostać wykonana przy udziale Bożego ludu czasów ostatecznych, jest także przedstawiona przez Izajasza, gdy wskazuje on lud czasów ostatecznych i dzieło, do którego są powołani, ponieważ fundamenty miały zostać pogrzebane w błędzie, zanim nadeszły dni ostateczne.

A twoi potomkowie odbudują odwieczne ruiny; podźwigniesz fundamenty wielu pokoleń; a będą cię nazywać naprawcą wyłomu, odnowicielem ścieżek do zamieszkania. Izajasza 58:12.

„Stare miejsca spustoszenia” odnoszą się do prawd doktrynalnych związanych z dwiema pustoszącymi potęgami: pogaństwem i papizmem. Układ dwóch pustoszących potęg — pogaństwa, po którym następuje papizm — stanowił dla Williama Millera ramę interpretacyjną każdego prorocтва, które przedstawiał.

Odbudują dawne ruiny, podźwigną wcześniejsze spustoszenia i odnowią zrujnowane miasta, spustoszone przez wiele pokoleń. Izajasza 61:4.

Struktura proroctwa, przedstawiona jako ramy, to historia i związek owych dwóch potęg. Przywrócenie "dróg do zamieszkania" jest odnowieniem ram Millera, które w jego śnie zostały przedstawione przez pracę człowieka z miotłą do kurzu. Izajasz posłużył się obrazem historii Ezdrasza oraz tych, którzy powrócili z Babilonu i odbudowali Jerozolimę, aby wskazać na odnowienie dawnych spustoszeń.

Od dni naszych ojców aż do dnia dzisiejszego trwaliśmy w wielkim występku; i z powodu naszych nieprawości my, nasi królowie i nasi kapłani, zostaliśmy wydani w ręce królów tych krajów, pod miecz, w niewolę, na łup i na hańbę oblicza, jak to jest po dziś dzień. A teraz na krótki czas Pan, nasz Bóg, okazał nam łaskę: pozostawił nam ocalałą resztkę i dał nam kołek w jego świętym miejscu, aby nasz Bóg rozjaśnił nasze oczy i dał nam trochę ożywienia w naszej niewoli. Byliśmy bowiem niewolnikami; lecz nasz Bóg nie opuścił nas w naszej niewoli, ale okazał nam miłosierdzie w oczach królów Persji, aby dać nam ożywienie, odbudować dom naszego Boga, naprawić jego spustoszenia i dać nam mur w Judzie i w Jerozolimie. Ezdrasza 9:7-9.

Ezdrasz i ci, którzy odbudowywali Jerozolimę, reprezentują „resztkę”, czyli odnowiciele ścieżek do zamieszkania, i to oni wykonują dzieło w kontekście modlitwy z Księgi Kapłańskiej 26, do której Ezdrasz nawiązuje słowami: „od dni naszych ojców aż do dnia dzisiejszego trwamy w wielkim występku; a z powodu naszych nieprawości nas, naszych królów i naszych kapłanów wydano w ręce królów ziem: pod miecz, do niewoli, na łup i na hańbę oblicza”. „Dzień”, o którym mówi, to „dzień”, w którym „resztką” czasów ostatecznych przywraca ścieżki do zamieszkania.

Reszta Ezdrasza to dwaj świadkowie, którzy zostają wskrzeszeni po upływie trzech i pół dnia i wypełniają modlitwę z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej, jak ukazuje Daniel w rozdziale dziewiątym. Gdy Ezdrasz i jego współpracownicy wrócili z niewoli i odbudowali Jerozolimę, stanowili typ dzieła przywracania klejnotów Millera, czyli dzieła przywracania podstawowych prawd Millera. Z tego powodu zrozumienie ram dzieła Millera jest niezbędne.

Apostołowie budowali na pewnym fundamencie, mianowicie na Opoce Wieków. Na ten fundament przynosili kamienie, które wydobywali ze świata. Budowniczowie nie pracowali jednak bez przeszkód. Ich praca była niezwykle utrudniona przez sprzeciw wrogów Chrystusa. Musieli zmagać się z bigoterią, uprzedzeniami i nienawiścią tych, którzy budowali na fałszywym fundamencie. Wielu, którzy trudziło się jako budowniczowie Kościoła, można porównać do budowniczych muru za dni Nehemiasza, o których napisano: 'Ci, którzy budowali mur, i ci, którzy nosili ciężary, razem z tymi, którzy ładowali, każdy jedną ręką wykonywał pracę, a drugą trzymał broń.' Nehemiasza 4:17. Dzieje Apostołów, 596.

W obu fragmentach Izajasza dzieło polega na odbudowaniu fundamentów oraz naprawieniu spustoszeń wielu pokoleń. Izajasz wskazuje na dzieło duchowe, które było zilustrowane przez dzieło dosłowne. Fundamenty należało strzec, lecz ostatecznie zostały całkowicie przykryte fałszywym fundamentem z podrobionych kamieni szlachetnych. Ci, o których mówi Izajasz,

przywracają podstawowe prawdy millerytów, a nie dosłowne cegły i kamienie. Symbolem tych prawd jest schemat Millera dotyczący dwóch spustoszących mocy, które deptały świątynię i zastęp przez "siedem czasów".

To dzieło odnowy jest przedstawione jako odbudowanie „fundamentów” i „spustoszeń wielu pokoleń” i oznacza proroczą pracę przywracania prawd podstawowych poprzez metodologię, która układa proroczą linię po proroczej linii, tu trochę i tam trochę. Dzieło przywracania fundamentów i naprawy spustoszeń polega na przedstawianiu i obronie pierwotnych prawd przedstawionych na pionierskich tablicach z 1843 i 1850 roku, które są dwiema tablicami z drugiego rozdziału Księgi Habakuka. A dzieło to dokonuje się metodologią późnego deszczu „linia po linii”. Jest to dzieło powrotu do dawnych ścieżek Jeremiasza w sporze z tymi, którzy pragną podtrzymywać fałszywy fundament, reprezentowany przez fałszywe klejnoty ze snu Millera.

Nieprzyjaciel stara się odwrócić umysły naszych braci i siostr od dzieła przygotowania ludu, aby mógł się ostać w tych ostatnich dniach. Jego sofizmaty mają na celu odwieść umysły od niebezpieczeństw i obowiązków chwili. Uważają za nic światło, które Chrystus zstąpił z nieba, aby przekazać Janowi dla Jego ludu. Uczą, że wydarzenia, które stoją tuż przed nami, nie są dostatecznie ważne, by poświęcać im szczególną uwagę. Unieważniają prawdę pochodzącą z nieba i okradają lud Boży z jego dotychczasowego doświadczenia, dając mu zamiast tego fałszywą naukę.

'Tak mówi Pan: Stańcie na drogach, rozejrzyjcie się i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią.' Jeremiasza 6:16.

Niech nikt nie próbuje burzyć fundamentów naszej wiary — fundamentów, które zostały położone na początku naszej pracy przez modlitewne studium słowa i objawienie. Na tych fundamentach budujemy od pięćdziesięciu lat. Ludzie mogą mniemać, że znaleźli nową drogę i że mogą położyć mocniejszy fundament niż ten, który już został położony. Ale to wielkie zwiedzenie. Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który już został położony.

W przeszłości wielu podejmowało się budowy nowej wiary, ustanowienia nowych zasad. Lecz jak długo stała ich budowla? Wkrótce runęła, bo nie była zbudowana na Opoce.

Czyż pierwsi uczniowie nie musieli zmierzyć się z ludzkimi naukami? Czyż nie musieli wysłuchiwać fałszywych teorii, a potem, uczyniwszy wszystko, stać mocno, mówiąc: „Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który jest położony”? 1 Koryntian 3:11.

„A zatem mamy niewzruszenie trwać przy początkowej ufności aż do końca. Słowa pełne mocy zostały posłane przez Boga i Chrystusa do tego ludu, wyprowadzając go ze świata, punkt po punkcie, w jasne światło obecnej prawdy. Ustami dotkniętymi świętym ogniem słudzy Boży głosili poselstwo. Boskie słowo przypieczętowało prawdziwość głoszonej prawdy.” Świadectwa, tom 8, 296, 297.

„Dzieło przygotowania ludu do wytrwania w dniach ostatecznych” jest dziełem związanym z dwoma prorocत्वami Ezechiela w rozdziale trzydziestym siódmym. Poselstwo zostaje ogłoszone głosem Izajasza na pustyni, a pierwsze poselstwo Ezechiela gromadzi tych, którzy przez trzy i pół dnia leżeli martwi na ulicy miasta zwanego Sodomą i Egiptem. Wówczas rozpoznają, że

znajdowali się w czasie zwłoki z przypowieści o dziesięciu pannach w Ewangelii Mateusza. Następnie słyszą wezwanie dane Jeremiaszowi, aby oddzielić to, co cenne, od tego, co niegodziwe, jeśli chcą powrócić. Rozpoznają też modlitwę Daniela z rozdziału dziewiątego jako prawdę na obecny czas. Dlatego, jeśli i kiedy zdecydują się powrócić, przyjmując i wypełniając warunki ewangelii, wówczas otrzymują drugie poselstwo Ezechiela i stają na nogi jako potężna armia.

„Dzieło przygotowania ludu, aby mógł się ostać w dniach ostatecznych”, dokonuje się poprzez metodologię późnego deszczu „linia na linię”. To dzieło obejmuje przywrócenie prawd millerowskich, przedstawionych na pionierskich tablicach z 1843 i 1850 roku. Te dwie tablice to tablice Habakuka i mają zostać położone jedna na drugiej (linia na linię), a w ten sposób te dwie tablice reprezentują prawdy fundamentalne, które mają zostać odnowione w dniach ostatecznych przez człowieka z miotłą do kurzu.

Zebrane razem, linia za linią, wskazują błąd na tablicy z 1843 roku, który następnie został skorygowany na tablicy z 1850 roku. Rozpatrywane jako jedna tablica (linia za linią) przedstawiają zarówno doświadczenie ludu Bożego, jak i ukrytą historię siedmiu gromów, gdyż razem ilustrują pierwsze rozczarowanie, czas zwłoki, wołanie o północy oraz 22 października 1844 roku, a także wielkie rozczarowanie.

Pierwsze rozczarowanie, Wołanie o Północy i Wielkie Rozczarowanie stanowią ukrytą historię siedmiu gromów. Jest to struktura prawdy, ponieważ prawda opiera się na tym, że pierwsza i ostatnia litera hebrajskiego słowa „prawda” odpowiadają pierwszemu i ostatniemu rozczarowaniu tej historii. Środkowa, trzynasta litera jest symbolem buntu, czego przykładem są ci, którzy odrzucają przesłanie Wołania o Północy. Dwie tablice, gdy zostaną zestawione razem, stanowią dwóch świadków prawd prorockich millerytów, które mają zostać przywrócone przez człowieka ze szczotką do brudu, ale także wskazują doświadczenie, które typizuje doświadczenie stu czterdziestu czterech tysięcy.

Ci, którzy zostali powołani, aby być sztandarem (sto czterdzieści cztery tysiące), doznali pierwszego rozczarowania 18 lipca 2020 roku, a następnie w lipcu 2023 roku otrzymali przesłanie od głosu wołającego na pustyni. Głos wzywał ich do powrotu.

To właśnie w tym punkcie ukrytej historii siedmiu gromów objawi się bunt, ponieważ następnym kamieniem milowym jest chwila, gdy człowiek z miotłą zbiera klejnoty i wrzuca je do szkatułki. Wtedy świecą dziesięć razy jaśniej. W tym momencie Miller został przebudzony. Gdy panny (Miller) się budzą, jest już za późno. Odbudowa spustoszeń wielu pokoleń jest dziełem, w którym muszą uczestniczyć dwaj świadkowie. To dzieło jest teraz realizowane.

Ramy interpretacyjne Williama Millera dotyczące prorocत्व przedstawionych w wizji nad rzeką Ulaj z rozdziałów siódmego, ósmego i dziewiątego Księgi Daniela to dwie moce spustoszenia: pogaństwo i papieństwo; natomiast ramy Future for America to pogaństwo (smok), po którym następuje papieństwo (bestia) oraz odstępczy protestantyzm (fałszywy prorok). Kluczem, który ustanawia oba te ramy, są pisma apostoła Pawła. Apostoł Paweł był proroczym głosem, który połączył starożytny Izrael z Izraelem duchowym. Przed swoim nawróceniem Paweł nosił imię Saul, co znaczy „wybrany” lub „wyznaczony”.

Paweł został wybrany (wyznaczony) na apostoła pogan, a wybrano go między innymi ze względu na jego zrozumienie Starego Testamentu. Napisał większość Nowego Testamentu; żaden inny z autorów Nowego Testamentu nie posiadał takiego zrozumienia Starego Testamentu jak Paweł. Został wybrany, by stanąć na czele głoszenia ewangelii poganom, ale został też wybrany, aby ustalić związek między proroczymi historiami Starego Testamentu a proroczą historią, która nastąpiła po okresie krzyża. Gdyby nie świadectwo Pawła, prorocze zrozumienie millerytów oraz Future for America nie istniałoby. Właśnie w tej historii, w której literalny Izrael został odrzucony jako Boży lud wybrany, Paweł został wybrany, aby wskazać, że starożytny Izrael, choć wówczas od Boga odłączony, był symbolem proroczej historii duchowego Izraela. Niezbędne zasady prorocze dla ruchów pierwszego i trzeciego anioła opierają się przede wszystkim na pismach apostoła Pawła.

Z tego powodu rozważymy niektóre z zasad proroczych wskazanych przez Pawła, które wpłynęły na przesłanie millerytów, osadzone w ramach dwóch mocy pustoszących, a przy tym rozważymy również, jak zasady te oddziałują na ramy trzech mocy pustoszących.

A zatem, bracia, nie chcę, byście byli nieświadomi, że wszyscy nasi ojcowie byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; i wszyscy zostali ochrzczeni w Mojżesza w obłoku i w morzu; i wszyscy jedli ten sam duchowy pokarm; i wszyscy pili ten sam duchowy napój, bo pili z duchowej Skały, która im towarzyszyła, a tą Skałą był Chrystus. Lecz w wielu z nich Bóg nie miał upodobania; zostali bowiem powaleni na pustyni. A to stało się naszymi przykładami, abyśmy nie pożąдали złych rzeczy, jak i oni pożąдали. Nie bądźcie też bałwochwalcami, jak niektórzy z nich; jak jest napisane: Lud usiadł, aby jeść i pić, i wstał, aby się bawić. Nie dopuszczajmy się też nierządu, jak niektórzy z nich się dopuścili, i jednego dnia padły dwadzieścia trzy tysiące. Nie wystawiamy też Chrystusa na próbę, jak niektórzy z nich wystawiali, i zostali zgładzeni przez węże. Nie szemrajcie też, jak niektórzy z nich szemrali, i zostali zniszczeni przez niszczyciela. A to wszystko przydarzyło się im jako przykłady i zostało zapisane ku naszemu napomnieniu, na których przyszły końce wieków. 1 List do Koryntian 10:1-10.

W dziesięciu krótkich wersetach Paweł wskazuje, że obrzęd chrztu został przedstawiony typologicznie podczas przejścia przez Morze Czerwone, że Skałą, która towarzyszyła starożytnemu Izraelowi, była „Skała duchowa”, i że tą Skałą był Chrystus. Wskazuje, że starożytny Izrael był przykładem dla żyjących w czasach ostatecznych. Ten fragment jest ostrzeżeniem i stanowi punkt sporny między tymi, którzy podtrzymują prawdę, a tymi, którzy się jej sprzeciwiają. Teologowie adwentystyczni uczą, że Paweł jedynie wskazywał, iż dzieje starożytnego Izraela ilustrowały lekcje moralne, które muszą zostać zrozumiane przez żyjących w czasach ostatecznych, lecz utrzymują, że Paweł nie twierdził, iż dzieje dosłownego Izraela miałyby zostać rzeczywiście powtórzone przez Izrael duchowy. Siostra White często używa tego fragmentu, by potwierdzić dokładnie to, co Paweł miał na myśli.

„Każdy ze starożytnych proroków przemawiał mniej dla swoich czasów niż dla naszych, tak że ich prorokowanie zachowuje dla nas swoją moc. „A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas, na których przyszły końce wieków.” 1

Koryntian 10:11. „Nie sobie samym, lecz nam usługiwali tym, co wam teraz zostało zwiastowane przez tych, którzy wam głosili ewangelię w Duchu Świętym zesłanym z nieba; w które rzeczy sami aniołowie pragną wejrzeć.” 1 Piotra 1:12....”

„Biblia nagromadziła i zebrała w jedno swoje skarby dla tego ostatniego pokolenia. Wszystkie wielkie wydarzenia i doniosłe sprawy historii Starego Testamentu powtarzały się i powtarzają w Kościele w tych dniach ostatecznych.” Wybrane poselstwa, tom 3, 338, 339.

„Doniosłe wydarzenia i uroczyste akty historii Starego Testamentu powtarzały się i nadal powtarzają się w Kościele w tych ostatnich dniach” – tak Siostra White streszcza myśl Pawła zawartą w tych wersetach. W próbie podważenia stwierdzenia Pawła, że starożytny Izrael symbolicznie ilustruje historię literalnego Izraela, Szatan podsunął dwa podstawowe ataki przeciwko tej proroczej zasadzie. Pierwszy, o którym już wspomniałem, to twierdzenie, że Paweł jedynie wskazywał, iż te dzieje stanowią lekcje moralne. To fałszywe nauczanie jest półprawdą, a półprawda nie jest w ogóle prawdą. To prawda, że lekcje moralne, które można wyprowadzić z historii starożytnego Izraela, są z pożytkiem dla żyjących w ostatnich dniach, ale gdy wykorzystuje się to, by zaprzeczyć, że te dzieje są również ilustracją wydarzeń, które się powtórzą, wówczas staje się to półprawdą, która ma na celu zaprzeczenie prawdzie.

Błogosławieństwo lub przekleństwo stoi teraz przed ludem Bożym — błogosławieństwo, jeśli wyjdą ze świata i odłączą się i będą kroczyć drogą pokornego posłuszeństwa; a przekleństwo, jeśli złączą się z bałwochwalcami, którzy depczą wysokie wymagania nieba. Grzechy i nieprawości buntowniczego Izraela zostały zapisane, a obraz ten ukazany nam jako przestroga, że jeśli będziemy naśladować ich przykład występku i odstąpimy od Boga, upadniemy równie pewnie jak oni. "A to wszystko stało się im za przykłady; i zostało napisane ku naszemu napomnieniu, na których przyszły końcu świata." Świadectwa, tom 1, 609.

Jednej prawdy nie należy używać do zaprzeczania innej prawdzie, bo gdy tak się czyni, zamienia to prawdę Bożą w kłamstwo.

"Jednej wypowiedzi Zbawiciela nie wolno używać, aby obalić inną." Wielki bój, 371.

Nauczanie, że historia starożytnego Izraela przedstawia jedynie lekcje moralne, jest często używane przez teologów adwentystycznych w celu zniszczenia proroczego Słowa Bożego i stanowi jedną z półprawd, które wchodzi w skład potrawy z baśni przygotowanej po to, by zwieść lud Boży do przyjęcia kłamstwa, a kłamstwo to zostało wskazane w pismach apostoła Pawła.

Inny główny atak na zasadę, że historia starożytnego Izraela ilustruje historię współczesnego Izraela, został wymyślony przez jezuitów w okresie kontrreformacji i polega na przyjęciu idei, że historia starożytnego Izraela się powtarza. Jezuickie kłamstwo polega na tym, że historia powtarza się dosłownie, a nie duchowo. Kłamstwo to wymyślono jako sposób, by uniemożliwić zrozumienie, że papież Rzymu jest antychrystem biblijnego proroctwa, gdyż nauczanie to przyznaje, że w dniach ostatecznych istnieje antychryst, ale twierdzi, że antychryst jest reprezentowany przez moc w sensie dosłownym, a nie moc duchową. Nierządnicą z siedemnastego rozdziału Objawienia, która ma na czole napis „tajemnica Babilonu”, byłaby więc nierządnicą, która powstaje w dosłownej ziemi Babilonu, która dziś jest Irakiem.

Ci, którzy gubią się w swoim rozumieniu słowa, którzy nie dostrzegają znaczenia Antychrysta, z pewnością opowiedzą się po stronie Antychrysta. Kolekcja Kressa, 105.

Papież jest osobą rzeczywistą, reprezentującą rzeczywistą potęgę (Kościół katolicki), lecz on i jego organizacja zostali proroczo utożsamieni z dosłownym Babilonem i można ich właściwie rozpoznać tylko wtedy, gdy temat antychrysta zostaje przedstawiony jako duchowe wypełnienie dosłownego przykładu. Paweł wskazał, że dosłowny Izrael obrazuje duchowy Izrael, lecz nie była to nowa prawda prorocza, którą przedstawił, gdyż jego zrozumienie zasadniczo opierało się na Starym Testamencie i tam jego świadectwo jest ugruntowane.

Tak mówi Pan, Król Izraela, i jego Odkupiciel, Pan Zastępów: Ja jestem pierwszy i Ja jestem ostatni; a oprócz Mnie nie ma Boga. A któż jak Ja wezwie, i to ogłosi, i ułoży to przede Mną, odkąd ustanowiłem lud starożytny? A to, co nadchodzi i co ma przyjść — niech im to oznajmią. Nie lękajcie się ani się nie trwóście: czyż nie od owego czasu wam to oznajmiłem i ogłosiłem? Wy jesteście moimi świadkami. Czy jest Bóg poza Mną? Zaiste, nie ma żadnego; nie znam żadnego. Izajasza 44:6–8.

Mamy być świadkami Chrystusa, jak był nim Paweł, świadcząc, że Alfa i Omega ustanowił nie tylko starożytny Izrael, lecz wszystkie biblijne ludy starożytności jako symbole, aby ukazać „rzeczy, które mają przyjść” na tych, którzy żyją w dniach ostatecznych. Paweł był znawcą Starego Testamentu i został wzbudzony, aby być proroczym ogniwem łączącym dyspensację Izraela literalnego z dyspensacją Izraela duchowego. To jego pisma prowadziły tych, którzy rozumieli wzrost poznania w czasie końca w roku 1798, a także w roku 1989.

Starożytny, dosłowny Babilon, starożytni synowie Wschodu, starożytny Egipt, starożytna Grecja oraz starożytne imperium medoperskie są symbolami duchowych mocy na końcu świata. Starożytne symbole stanowią to, co dosłowne i co poprzedza, i reprezentują to, co duchowe i co następuje później. Paweł posuwa się tak daleko, że wskazuje, iż dosłowny Adam symbolizował duchowego Adama (którym jest Chrystus).

Tak też jest napisane: Pierwszy człowiek, Adam, stał się duszą żyjącą; ostatni Adam stał się duchem ożywiający. Jednak nie to, co duchowe, było pierwsze, lecz to, co cielesne; a potem dopiero to, co duchowe. Pierwszy człowiek jest z ziemi, ziemski; drugi człowiek — Pan z nieba. Jaki jest ziemski, tacy też są ziemscy; a jaki jest niebieski, tacy też są niebiescy. I jak nosiliśmy obraz ziemskiego, tak będziemy także nosić obraz niebieskiego. 1 List do Koryntian 15:45–49.

Istnieją bardzo głębokie pouczenia, których Paweł udziela na temat pierwszego i ostatniego Adama, ale my jedynie wskazujemy zasadę, którą on bardzo jasno przedstawia w tym fragmencie, gdy stwierdza: „najpierw nie było to, co duchowe, lecz to, co naturalne; a potem to, co duchowe”. To, co dosłowne, które Paweł tutaj określa jako „naturalne”, jest pierwsze, a to, co duchowe — ostatnie. Dosłowny Izrael był pierwszy i naturalny, a Izrael duchowy przychodzi „potem”.

Babilon dosłowny poprzedza Babilon duchowy. Kolejnym ważnym punktem, który jest podkreślany w pismach Pawła, jest moment w historii, w którym należy dokonać przejścia od dosłownego do duchowego. Jest to czas krzyża, kiedy zostaje rozpoznana prorocza zmiana od

dosłownego do duchowego.

Albowiem wszyscy jesteście dziećmi Bożymi przez wiarę w Chrystusa Jezusa. Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusa, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety; gdyż wszyscy jedno jesteście w Chrystusie Jezusie. A jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście potomstwem Abrahama i dziedzicami według obietnicy. Galatów 3:26-29.

Nie ma znaczenia, jakie jest twoje pochodzenie; jeśli i kiedy przyjmiesz Chrystusa, stajesz się potomkiem Abrahama. Nie jesteś Izraelem dosłownym; jesteś Izraelem duchowym. Przejście od dosłownego do duchowego nastąpiło na krzyżu. Paweł dzieli ludzkość na dwie kategorie. Każda z nich ma własne przymierze, a obie wywodzą się od Abrahama. Każda ma miasto, które reprezentuje jej ród i przymierze. Każdy jest albo synem Adama dosłownego, albo Adama duchowego.

Jest bowiem napisane, że Abraham miał dwóch synów: jednego z niewolnicą, a drugiego z wolną. Lecz ten z niewolnicy urodził się według ciała, a ten z wolnej — przez obietnicę. Ma to znaczenie alegoryczne: są to dwa przymierza; jedno z góry Synaj, rodzące w niewolę — to jest Agar. Bo ta Agar to góra Synaj w Arabii i odpowiada teraźniejszej Jerozolimie, która wraz ze swoimi dziećmi jest w niewoli. Lecz Jerozolima, która jest w górze, jest wolna; ona jest matką nas wszystkich. Jest bowiem napisane: Raduj się, niepłodna, która nie rodzisz; wybuchnij radością i zawołaj, ty, która nie doznajesz bólów porodowych, bo opuszczona ma o wiele więcej dzieci niż ta, która ma męża. My zaś, bracia, jak Izaak, jesteśmy dziećmi obietnicy. Lecz jak wtedy ten, który urodził się według ciała, prześladował tego, który urodził się według Ducha, tak jest i teraz. Lecz co mówi Pismo? Wypędź niewolnicę i jej syna, bo syn niewolnicy nie będzie dziedziczył wraz z synem wolnej. A zatem, bracia, nie jesteśmy dziećmi niewolnicy, lecz wolnej. Galatów 4:22-30.

W okresie krzyża to, co w starożytności było dosłowne, stało się symbolami współczesnego wymiaru duchowego. Apostoł Paweł wyjaśnił te zasadnicze prawdy prorocze, które pozwoliły Williamowi Millerowi ustanowić ramy dwóch mocy spustoszenia, na których oparł wszystkie swoje wnioski prorocze. To samo dzieło dokonane przez apostoła Pawła określa trzy moce spustoszenia, które stanowią ramy wszystkich wniosków proroczych Future for America.

Ramy zrozumienia Millera dotyczącego wzrostu poznania, ukazanego w wizji nad rzeką Ulaj w rozdziałach siódmym, ósmym i dziewiątym, opierały się na jego odkryciu, że „codzienne” w Księdze Daniela przedstawiało pogański Rzym. Tego odkrycia dokonał w Drugim Liście Pawła do Tesaloniczan. To zrozumienie jest podstawową prawdą, zidentyfikowaną w powiązaniu z proroczym „kłamstwem”, które sprowadza mocne zwiedzenie na Adwentystów Dnia Siódmego w ostatnich dniach.

W następnym artykule będziemy kontynuować nasze studium wzrostu poznania przedstawionego w widzeniu nad rzeką Ulaj, rozważając to, co Miller dostrzegł w liście Pawła.

Ten, który widzi to, co kryje się pod powierzchnią, który czyta serca wszystkich ludzi, mówi o tych, którzy otrzymali wielkie światło: 'Nie są udręczeni ani zdumieni z powodu swego

moralnego i duchowego stanu.' Tak, wybrali własne drogi, a ich dusza ma upodobanie w swoich ohydach. Ja także wybiorę ich złudzenia i sprowadzę na nich ich lęki; bo gdy wołałem, nikt nie odpowiadał; gdy mówiłem, nie słuchali; lecz czynili zło w Moich oczach i wybierali to, w czym nie miałem upodobania.' 'Bóg ześle im silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu', ponieważ 'nie przyjęli miłości prawdy, aby mogli być zbawieni', 'lecz upodobali sobie niesprawiedliwość.' Izajasza 66:3, 4; 2 Tesaloniczan 2:11, 10, 12.

"Niebiański Nauczyciel zapytał: 'Jaki silniejszy obłąd może zwieść umysł niż pozór, że budujesz na właściwym fundamencie i że Bóg przyjmuje twoje uczynki, gdy w rzeczywistości prowadzisz wiele spraw według zasad tego świata i grzeszysz przeciwko Jehowie? O, to wielkie oszustwo, pociągające zwiedzenie, które opanowuje umysły, gdy ludzie, którzy niegdyś poznali prawdę, biorą formę pobożności za jej ducha i moc; gdy mniemają, że są bogaci i wzbogaceni w dobra i niczego nie potrzebują, podczas gdy w rzeczywistości potrzebują wszystkiego.'" Świadectwa, tom 8, 249, 250.